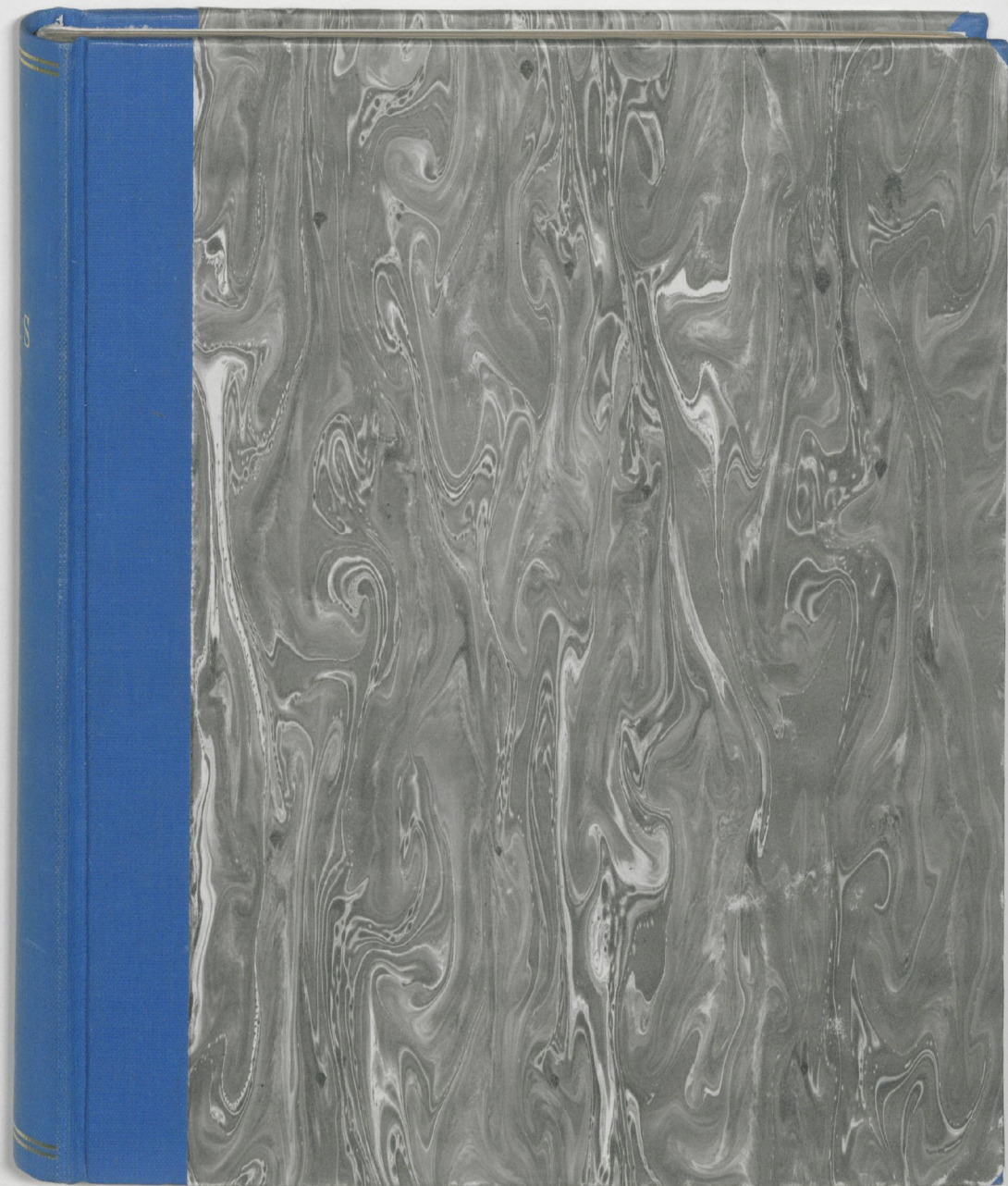
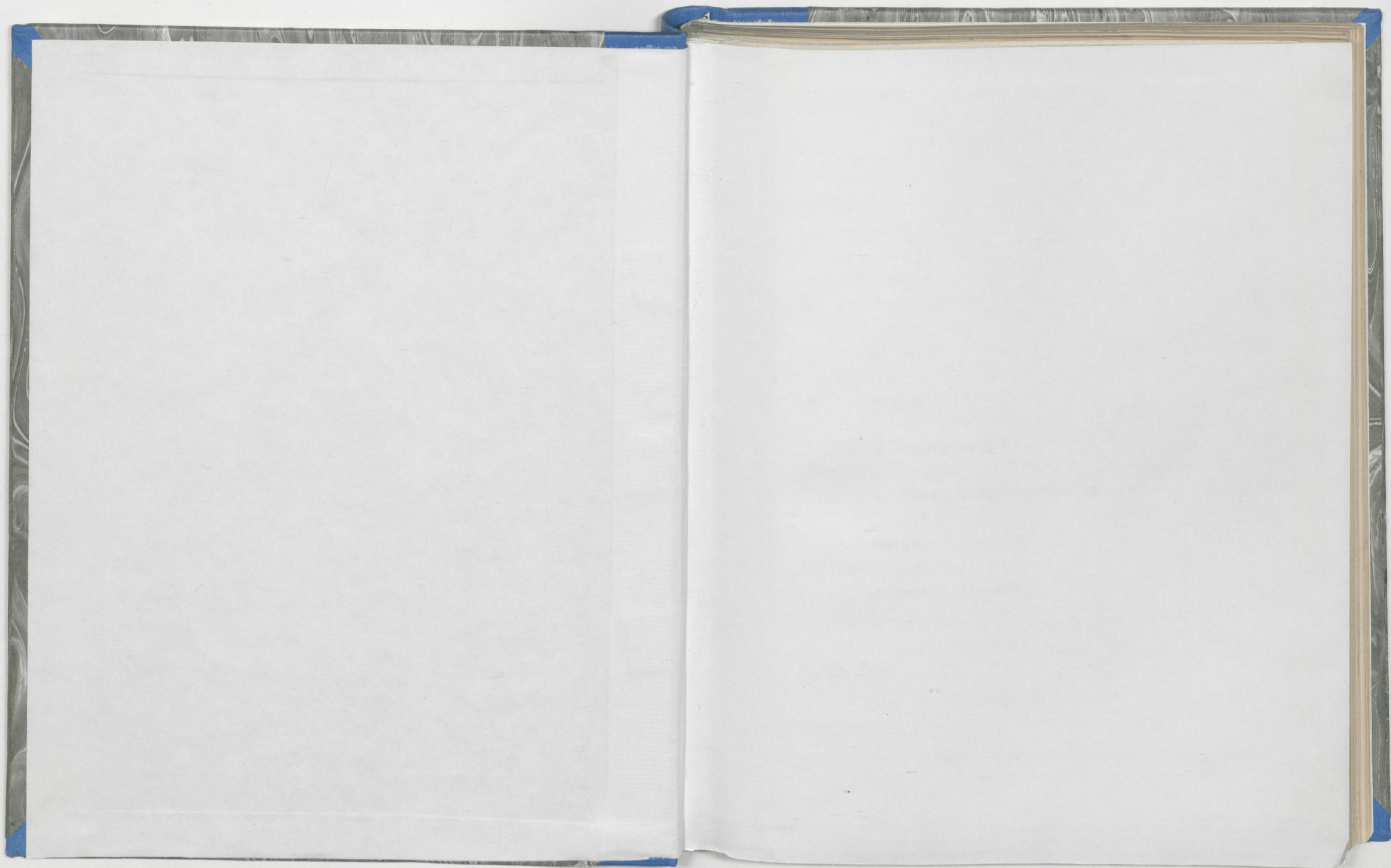

INNEHÅLLSÖFVERSKNING TILL SAMLING 9a. Malax.
J. Klockars
Mikrofilm K 8 (delvis) 1889

Folkvisor

1. Det var en lördagsafton jag väntade s. 3-4
2. Det var en lördagsaftonskväll s. 5-6
3. Jag tänkte gå till janten min s. 7-8
4. Ack högander himmel och fallande s. 9-10
5. När solen tänder sina strålar s. 11-12
6. I min Engelen söker jag mig ned s. 13-15
7. Hogen berg och djupa dalar s. 16-17
8. Det SLS 9 s. 18-21
9. God afton sköna flickor vad har du s. 21-22
10. Jag a "Folkvisor" i världen s. 23-27
11. Den bedregne: (två varianter) När sor-
b "Ordbok öfver Malaksmålet" s. 28-31
12. Det var i London by en köpman där s. 32-33
13. Malax mina vänner s. 34-37

Drycksvisor

14. Sup Johannes Klockars s. 38
15. Nu ha vi glass men vi ha ännu Brännvin s. 38
16. Tiden lider och solen skinner s. 39
17. Ja ska sung en kräftiga i myddjan s. 39

SAMLING 9b

Ordbok öfver Malaksmålet af Johannes Klockars
s. 40-45
Resebeskrifningar

INNEHÅLLSFÖRTECKNING TILL SAMLING 9a, Malax,
J. Klockars
Mikrofilm K 8 (delvis) 1889

Folkvisor:

1. Det var en lördagsafton jag väntade s.3-4
2. Det var en lördagsaftonskväll s.5-6
3. Jag tänkte gå till jäntan min s.7-9
4. Ack högandes himmel och fallande s.9-10
5. När solen tänder sina strålar s.11-12
6. I min ängslan söker jag mig ned s.13-15
7. Högan berg och djupan dalar s.16-17
8. Det var två söta vänner s.18-21
9. God afton sköna flicka vad har du s.21-22
10. Jag föddes hit till världen s.23-27
11. Den bedragna: (två varianter) När sor-
gens dag s.28-31
12. Det var i London by en köpman där s.32-33
13. Kom hör nu mina vänner s.34-37

Dryckesvisor:

14. Supen pojkar och varen glad s.38
15. Nu ha vi glas men vi ha inga bränvin s.38
16. Tiden lider och solen skrider s.39

Skämtevisa

17.
Ja ska sung om kranttjin o myddjin s.39

SAMLING 9b

Ordbok öfver Malaksmålet af Johannes Klockars
s.40-148

Reseberättelse

INNEHÅLLSFÖRTECKNING TILL SAMLING 9a, Målar.
 1. Kloockers
 1889
 Mikrofilm X 8 (delvis)

Folkvisor:

1. Det var en lördagsafton jag väntade s. 2-4
2. Det var en lördagsaftonkväll s. 2-6
3. Jag tänkte gå till Jäntan min s. 7-9
4. Ack högendes himmel och fallande s. 9-10
5. När solen tändes ena strålar s. 11-12
6. I min kängslan söker jag mig ned s. 13-15
7. Högst bery och djupa delar s. 16-17
8. Det var två ätte vänner s. 18-21
9. God afton sköna flickor vad har du s. 21-22
10. Jag föddes hit till världen s. 23-27
11. Den bedragna: (två varianter) När som s. 28-31
12. Det var i London på en Koppman där s. 32-33
13. Kom här nu mina vänner s. 34-37

Drömsvisor:

14. Supen pojkar och vänner glad s. 38
15. Nu ha vi giss men vi ha inga drömmar s. 38
16. Tiden lider och solen skiljer s. 39

Skämtvisor

17. Ja ska säga om kranstjän o myddtin s. 39

SAMLING 9b

Ordok älver Målar Målar af Johannes Kloockers
 s. 40-48

Rosendal

Manuskript till J.

Kloockers smock och vil-
 chepe från Ma-
 lars har påtagligen i tiden
 uttagits från samlingarna
 av Lagerblad, då uppsatser
 trycktes - i Lök. och uppsat-
 ser P- och sedermera icke åter-
 ställt!

20. 11. 1913

E. G.

okars

3-4.
5-6.
7-9.
9-10.
11-12.
13-15.
16-17.
18-21.
21-22.
23-27.
28-31.
32-33.
34-37.

841-148

eporittet

Folkvisor.

uppt. av J. Klockars i
Malax.

Folkvisor

Uppsala

Folkvisor

Upptecknade i Malaks

af

J. W. W. W.

1.

Det var en lördagsafton
 Jag väntade på dig;
 Jag väntade så länge,
 Till klockan slagit nio:
 Då lade jag mig att sova,
 Men sömnen blef ej lång;
 Hvar gång som klockan knäkte,
 Så tänkt' jag, att du kom.

Kop.

Det var en söndagsmorgon
 Jag klädde rappa mig,
 Och skulle gå till kyrkan
 Att där få träffa dig;
 Men när jag kom till kyrkan,
 Så var du inte där.
 Strax föll det mig i sinnet,
 Du höll en annan kär.

1 knäpte.

3. Och duken, den du gaf mig,
Med fransar rundt omkring,
Den kan du ta tillbaka,
Det gör mig ingenting.
Och ringen, den du gaf mig,
Med namnet mitt uti,
Den får du ta tillbaka,
På bli vi hvitt om hvitt.

4. Och viljen I nu nu veta,
Hvem visan diktat har,
På var det tvänne jungfrur,
Som bo i Stockholms Stad:
Den ena hett Johanna,
Den andra hett Kristine;
Johanna dricker kaffe,
Kristine, hon dricker vin.

2.

Det var en lördagsaftonskvätt
I solens nedergång.
Då tänkte jag till vännen min, trallallé;
Till vännen min, trallallé;
Och meningerna var så.

2. När jag kom till vännen min
Och dörren reglad var.
Då klappade jag med fingrar fem, trallallé;
Med fingrar fem, trallallé;
Hon var ju ej så hård.

3. Och dörren genast öppnades
Och sängen bäddad var.
"Kom så får du hvila dej, trallallé;
Hvila dej, trallallé;
Och sova sött hos mig."

4. Och solen uppi himmelen

5. Hon längtar till sitt hem;
Så längtar du och jag, min vän, tralla
Min lilla vän, trallallej,
Intill vår bröllopsdag.

6. Fjärnorna på himmelen - de
Para sig par om par;
Så par du och jag, min vän, tralla
Min lilla vän, trallallej,
Fast mången slår emot.

7. Och vi gen & nu veta,
Hvem visan diktar har:
Det var ju skraddar Andersson, tralla
Andersson, trallallej,
Som i vår socken fanns.

Jag tänkte gå till jantan min,
Men det var så lång väg,
För hvarje gång jag kommer dit,
Så svarar hon mig "nej."

2. Då klappade jag på dörren,
Med hjärtestafven min:
"O flicka, är du inne,
Så släpp mig in till dig."

3. Och flickan lå' upp dörren
Och hälsade goddag.
"Gud vare lof", sa flickan,
"Vi får ju se hvarann."

4. Men huru länge skall jag
Springa och nöta mina skor,
Förvån jag öfvervinnes
Din ära och din fro?
Härdestafven?

5. Dess ju flere shoparen
 jag nöter upp för dig,
 Dess ju flere skillingar
 skall skomakaren få af mig!

6. Du friar som ett toke,
 Det måst jag säga dig,
 Men om jag vore gosse,
 Visst skulle du få se.

7. Jag skulle taga flickan,
 Ja, den skulle vara min,
 Ja, hon skulle hafva glanseskor
 Med silfverspännor i.

8. Jag är g. någon herre,
 En hånad adelsman;
 Men får jag dock g. vara
 Ett fattigmans barn?

9. Du är en rik mans dotter

Du vill mig inte ha,
 Därför så djunger du visan
 Så munter och så glad.

4.

Ach, höggandes himmel och fallande jord
 Det passar åt en yngling så god.
 Du trampas uppa jorden och
 ömkligt vara må
 Att älska en vän, den du aldrig kan få.

2. Du talar visst väl, men du tänker icke så,
 Ty när jag vändes ryggen till, så ler du däråt.
 Hvar gång du till mig går, visst roas det dig,
 Att du får tala falskhet och göra narr af mig.

3. Ett sådant falskt hjärta får aldrig se Gud,
 Så mycket har jag läst i mitt ättens bud.
 Jag med mina öron hört och med mina ögon sett,
 Högsta (högaste?)

Att aldrig falskt hjärta jag burit mot dig.

4. Om dagen vid mitt arbet' är du uti mitt sinn,
Om natten, när jag sover, så är du i min dröm.
Om morgon, när jag vaknar, hvem saknas jag, då
Jag saknar lika vännen, som är så långt härifrån.

5. Din rosenröda kindes och din sockersöta mun
Säfra lygt uppå mitt hjärta en börd så tung.
Den bördan får jag bära och draga för dig,
Så länge som blodet är varmt uti mig.

6. Du söker efter rikedomar, penningar och gull,
Men du får inget mera, än trenne skofflar mull
Och fyra tunna bräder och så en svepeduk,
Blott fyra tunna bräder, att hvila i till slut.

7. Om får jag afsked taga och bjuda dig adjo,
Jag får ej längre vara din älskad fårtämö.
Dig så har jag älskat i lif och i död,
Lör dig så vill jag väja mitt hjärteblod så rött.

5.

När solen tänder sina strålar
Med önhel tänker jag på dig.
När aftonglansen himlen målar,
Så är min tanke blott hos dig.

2. Du var den första, som jag älskat;
Du var den första jag lebad.
Din skull är mitt hjärta fångsladt,
Din bild uti mitt bröst jag bär.

3. Jag kan ej skiljas från din sida,
Mitt hjärta svarar endast nej.
All annan smärta kan jag lida,
Men öfverge dig kan jag ej.

4. Vi skulle leva såka dagar,
Vi skulle leva som ett par.
Ja, endast att du ger mig lagas,

Ja, endast att du har mig kär.

5. Och skulle mamma mig sen neka
Att bli ett äkta par med dig,
Vår kärlek kan hon icke neka,
Om hon förnekar dig min hand.

6. Nu reser jag till fjärran staden.
Adjo, farväl, min lilla vän!
Men rädd mig ej den falska handen,
Dig räddar jag den trogna än.

7. När lifvet mig ej mer behagar
Och det för mig en plåga är,
Då vill jag sluta mina dagar.
O, Gud! Det är hvad jag begär.

6.

I min ångslan söker jag mig ned,
Tor att skriva några ord,
Lör det att jag öfvergifven är,
Och nu så håller jag ingen kär.
Sen jag blir glömd af dig.

2. I början af vår vänskapstid
Du sade så många gånger:
Hur det är skönt att gå till dig,
Men nu på denna senare tid
Har vägen blivit lång.

3. Men hvad orsaken varit här,
Det vet jag ej förvisst.
O, tytt! jag vill dig allför väl!
Min fattigdom - din höga själ,
Jag unnar dig det väl.

"Männne ej: O, tytt! jag vet det allför väl!"

4. Tro ej, att jag dig krusa skall,
Fastän du riker är.
Ty rikedom förvinna skall,
Men kärleken blir aldrig all,
Blott den uppriktig är.

5. Jag liknas vid ett ensamt får,
Som i skogen vilse går.
Jag har ej kvarken får eller mot,
Som tuktalar mig ett endaste ord
Allt uppi denna jord.

6. Jag liknas vid en fogelen,
Som inga näste har.
Han bygger sitt bo på skogens kvist,
Ty han har inga hemma vist
Och lika så är jag.

7. På sök då dig en bättre vän,
En bättre än som jag.

Jag önskar dig den glädjen få,
Fast jag i sorg skall allt gå
Och lifva uti kval.

8. Nu slutar jag min skrifsäse,
För lärar hindra mig,
Och hjärtat svider i mitt bröst.
Nu har jag mist min enda tröst
Allt uppi denna jord.

7.

Högan berg och djupan dalar,
Mörkan skog och vildan land
Sela natten dig omfamna,
Det ger mig en rolig dröm.

2. Nog vet du, att jag var fattig,
Då du blef bekant med mig.
Nog vet du, att jag var barnstyg,
Barndomstohet älskar dig.

3. När jag endast på dig tänker,
När jag endast älskar dig,
Kanske du ditt hjärta skänker
Att en ann' och glömmet mig.

4. När du uti fängnen hvilat
Sött och roligt natten ut.
Då får jag på däck spatsera
Och förbida raklens slut.

5. När jag uppå böljan vandrar,
Många våta tröjor får.
Liker du förmöjd hos andra,
Kanske ibland gossar går.

6. O flicka! Du ej vet min drift,
Kvad en sjöman slita får.
Dag och natt på däck spatsera,
Oviss om sitt lif han går.

7. Många mörka kulna nätter
Göra mig en stor oro;
Men det jag älskosätter,
Blott du är mig kuld och god.

8. Då får jag ju likna andra,
Kvila sött uti din famn
Och med glädje dig omfamna;
Ty du är en säker hamn.

8.

Kop.

Det var två söta vänner,
Som höll' hvarandra kär.

Kop.

Den ena for till främmand' land
Ifrån sin fästemo.

2. Den ungersven skulle bortresa
Ifrån sin hjärtans vän.
Låt ingen dig bortlocka.
Tik dess jag kommer igen.

3. När ungersven var bortrester,
Tick hon en annan kär,
Som henne väl behagade
Allt efter sitt begär.

4. När ungersven detta spörja får,
Tick han ett annat mod.
Han sadlade upp sin gängare grå,
Red sig till bröllop stod.

5. När ungersven detta vela fick.
Tick han ett annat sinn'.
Han vände sina kläder
Och gick i brudstugar in.

6. Så bad han att få dansa
Med bruden liten stund,
Men hennes hjärta bådade
Och blek var jungfruns kind.

7. Så börjar han att dansa
Den långa dans till slut.
Mik, hör min sköna jungfru,
Hvarför är hon så blek?

8. Hvarför är hon så blek?
Hvarför är hon så blyg?
"En annan har mig lockat,
Han sade du var död."

9. Och när han hade dansat
Den långa dans till slut,
Sprang ungervsen i kammaren
Og dörren igen om sig.

10. Han satte sig att skriva
Det långa afskedsbref.
På tog han fram sitt timmeflas,
Som väntar på hans lif.

11. När glaset var utrunnet
Och tiden var förbi,
På tog han sitt förgyllande tvär
Och stack uti sitt lif.

12. När blodet börjar rinna,
Som strida strömmar flå,
På öppnar han dörren,
Bad sköna jungfrur se.

13. På kommen flickor alla
Och sen, hur svårt det är,
Med falska tungor tala
Och ha en annan kär.

14. Men hvem kan hämta rosen
Utes de häilda börg?
Och hvem kan finna kärlek
Där ingen kärlek är?

9.

God afton, sköna flicka?
Hvad har du i ditt sinn?
Hvarföre är du så sorgsen?
Har du mist vännen din?

2. Lågg bort all sorgsna tankar!
Jag vill förlösa dig, :

Om du vill bli min lilla vän,
Om du vill älska mig.

3. Nej, tack min hjärtans herre!
Jag har en vän så fin...
Han hafver nu varit borta
Rätt nu i sju års tid.

4. Och på honom så vill jag nu vänta
Fast än i sju år tid, ...
Om han fins mera åter
På denna jordenik.

5. Han är nu redan död
Och lagder uppå bår...
Han hvilar i gröbotten
Allt under höljans blå.

10.

Jag föddes hit till världen
För ett bättre mans barn.
Men detta var för mig
Ej alls ingen stor förmån.
Jag börja' älska flickor
Och tidant starka vin;
Ibland så var jag fuller
Och drucken som ett svin.

2. Förmaningar jag fingo
Af fader och af mor,
Att aldrig supa brännvin,
Ej håller spela kort.
Men dessa orden stodo ej
I mitt unga sinn;
Ty jag vill älska flickor
Och brännvin, om det fins.

3. En morgon när jag vaknade,
 så vade jag till mor.
 Jag kläder uti moron (morgen?),
 så vandrar jag till nord,
 med pånningar i fickan
 och maran (?) uppå rygg.
 Så vandrar jag från hemmet
 förnöjdes, glad och trygg.

4. Och resan den gick lyckligt
 Allt genom Dalarna.
 Men jag var också rädd
 för de blanka tablarna.
 Hos inspektorens herrgård
 tjänst jag genast fick.
 Han ville mig antaga
 Därför att jag var hvick.

5. Ut i den nya tjänsten
 jag trufdes ganska bra,
 med unga, vackra flickor
 i sällskap för hvar dag.
 Men kärleken till körsan -
 hon föh mig i min famn.
 Jag tänkte att bli lycklig
 Lik kungen i vårt land.

6. Och kärleken till körsan,
 som ni nu alla vet -
 hon börjar - - - - - (tän på sådana
 - - - - - och bli ovanligt fet)
 Hon börjar till att blekna
 och mista ros på kind.
 - - - - - (Men förut hon hade magen,
 - - - - - det har jag gett hon in).

7. Tre månader därefter -
 Så tror jag vist det var -
 så kommer inspektoren,
 en hurtig karl han var.
 Han sade: stackars Johan,
 jag säger dig för vist;
 du har bedragit köksan;
 din lön den står i pant.

8. Några dagar därefter,
 Så sade han så här:
 Nu är det bäst för Johan,
 att han från herrgård far.
 Jag anar mina saker
 och mig på banan gaf,
 och snart så var jag framme
 i den stora Gefle stäv.

9. Hvad flickan skulle tänka,
 när jag från henne rest?
 Hon är ju lika vacker,
 men en förvisnad ros.
 Sen går hon till sin fader,
 för honom talte om,
 att jag var nu bortrester
 och ej mera älskorn.

10. Och nu är visan gjungen
 från början och till slut,
 och har du något brännvin,
 så långa hit en sup!
 Ty jag har narrat flickor
 och äfven bortskänd är.
 Gud låte aldrig komma
 uti en sådan sväng!

Den be — dragna.

Visan meddelas här i två
af en bondflicka, den andra ur

A.

När sorgens dag lät molgångstörmen rasa,
Som oförmodadt skämmer hoppet stort,
Då tänker jag på den som allt ransakar.
Han är min vän, när andra svika mig.

2. Min forna vän, min du den förtä stunden,
Då du bedrog mig med ett svekfullt tal,
Bedyrade, att med mig vara bunden,
Till lifvets gräns, där dödens ankomst är.

3.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

11.

— dragna.

varianten: den ena sådan den sjöngs
en gammal skrifven visbok.

B.

När sorgens dag och molgångstörmen rasa
Som så oförmodadt skämmer hoppets sol.
Då tänker jag på den som allt ransakar.
Han är min vän, när andra svika mig.

2. Min forna vän, min du den förtä stunden,
Då du bedrog mig med ett svekfullt tal,
Bedyrade, att med mig vara bunden,
Till lifvets gräns, där dödens ankomst är.

3. Du valet mitt hjärta framför någon annan,
Du ropade min ungdoms nöjen bort.
Min äras krus af dygdens färger skonas
Blott nu förminskas af förtälets prat.

4. Jag skapad var att lyckans roser pluka,
Men gjäf förspilt min lust på denna jord,
Om ändå kring hela världen vida
Jag inga röjen från dig njuter stön.

5. En vänskapsdelning i min famn du lämnar,
Den vill jag älska öfver tänker all;
Den delningen med tårars flod jag vattnar,
Och höstens skördars frukter blifva god.

6. Så om du gå, om hjärtat ditt så tycker,
Och söka dig en bättre vän än jag.
Men hjärtat mitt ej någon från dig rycker.
Låt bli att le åt den du en gång lämnat har.

7. Adjo, adjo, min bästa vän på jorden!
Haf tack för alla röjen, vi ha haft!
Fastän vår vänskap slutet är på jorden,
Så träffas vi i evighetens grän.

4. Jag skapad var att lyckans roser bryta,
Men du förspild min fröjd på denna jord.
Men ändå i hela världen vida
Jag finner inga röjen skild från dig.

5. Den vänskapstelnung i min famn du lämnat,
Den så älskar jag högt öfver tänker all;
Den telnungen med tårars flod jag vattnar,
Och höstens skörd omsider blifver god.

6. Ja, du må gå, om hjärtat ditt så tycker
Att söka dig en kärare än jag.
Men hjärtat mitt ej någon från dig rycker,
Det blir ju dens, jag en gång lämnat har.

7. Adjo, adjo, min käraste på jorden,
Haf tusen tack för röjen vi ha haft.
Fast vår vänskap slutet har på jorden,
Så träffas vi vid evighetens grän.

Det var i London by,
En höpman där han bodde.
Han ägde blott en dotter,
Hon var dögelig och skön.

2. Hennes namn var Odianna,
Hennes ålder femton år,
Hennes intress' om året
Var sexhundra tusen pund.

3. Hon älskade en matros
Allt med ett stärbigt mod.
Men fadren han sade:
Du är honom alltför god.

4. Odianna gick åt hafvet,
Gick igenom rosendelund.
Där åt hon af förgiftet,
Tog lifvel af sig själf.

5. Så skicken I bud till matrosen
Så hastigt som ni kan.
Odianna, Odianna,
Odianna, hon är död.

6. Så tog han henne i famnen
Och gaf åt henne en kys.
Och tack så skall du nu hafva
Ett hvar gång du har älskat mig!

[Faint, illegible handwriting in Swedish, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

13.

Kom hör nu mina vänner
 En liten afskedsång,
 Som är till eder stälder
 Af finska gossar mäng;
 Som hafva rest från eder
 Bort till ett främmande land,
 För att sin lycka söka
 Uppå en annan strand.

I medlet af maj månad
 Vi rest från Finnland
 Och lämnat fosterjorden
 Samt släkt och vänner all,
 Om vi dem mer få skåda
 I denna usla värld,
 Det kunna vi ej veta,
 Det vet du, Herre kär!

"Tintland ha vi lefvat
 Ett glädt och lyckligt lif;
 Men mycket blef afhorvat
 Af denna glada tid.
 Ja, ungdomsnöjen alla,
 Man sökt att fylka där;
 Men kanske på de faller
 Ut en främmande värld.

Vi sorgsligt afsked taga
 Nu af vårt fosterland,
 Och gå att böjan plöja
 Emot en annan strand.
 Om lyckan med oss följer,
 Det veta vi ej nu.
 Ty uti kapsens böjor
 Har mången fått sitt slut.

Den sista afskedsdagen
 Från släkt och vänner mång
 Går aldrig oss ur hagen.

Blir tiden än hur lång
 Lov oss i detta landet,
 Som vi nu måste tro;
 Ej slites kärleksbandet
 Inten vår födelseort.

Vi här på resan skädat
 Båd' städer, haf och land,
 Men hvad kan det väl tjäna
 Vår lyckas väg försann.
 Man tänker lyckan söka
 Och långa resor gör;
 Blott Gud kan Gonne gifva,
 Som lyckans vägar för.

På banor och vi farit
 Som foglarna så snåla.
 Ja, ännu mycket värre,
 Om jag det säger rätt.
 Det sköna, vackra England
 Vi skådade med hast.

Jag har ej allt rätt namn,
 På kärlig var dess prat.

Från fader och från moder
 Vi nu oss afskilt ha,
 Från syster och från broder
 Så ömt farväl vi ta.
 Ja, all vår släkt och vänner
 Vi kanske mer ej se,
 Men Gud, som detta kanner,
 Han låte det ej ske!

Om någon önskar veta,
 Hvem visan diktat har,
 På är det raske gossar,
 Som ifrån skolan far.
 Tusentmans är vi många,
 Det vet ni väl förut.
 Och nu jag sluta sjunga,
 Men sjung ni visan ut!

Tryckesvisor.

Pipen pojkar och varen glad
 Och tänken ej på sorgen.
 Vi söup i går, vi drack i dag,
 Vi har en tår i morgen.

Så jag var yr i hatten,
 Tänkte jag blott på natten.
 Singeli, ja singeli, jag frias för ingenting.

Nag ha vi glas,
 Men vi ha inga brännvin.
 Linn det någon danskeman,
 Som har en liten tår?

Husejär tänkte jag,
 Det går ju ganska bra.
 Lattas bara, fattas bara.
 Läckan söker jag.

Tiden lide och solen skrider,
 Så vi få en liten tår.
 Men om vi få en liten tår,
 Så vill vi dela åt oss allihop.

15.

Skämtvisa

Ja ska sung om krantjen o nyddjen,
 Kom ota kläi mo po nyddjen.
 Honds visn va int na lagg.
 Ja kan fö mö sung um än in gagg.

640-146